

Oganj koji proždire

Dah života ili dim mučenja

Dean Delčev
Kevin Dž. Mulins

Oganj koji proždire

Dah života ili dim mučenja?

Dean Delčev
Kevin Dž. Mulins

Štampa

М е д и а
Маранафа

Maj 2020

Maranathamedia

I pade oganj s neba od Boga.....	4
Reč i ogledalo prirode.....	5
Odnosi izmedju čoveka i zemlje.....	6
Potop deluje po istom principu	8
Ogledalo zakona	10
Otkrivenje krsta	13
Skrivati se od lica Božjeg.....	14
Sud	18
Božanski obrazac ognja.....	23
Božja ljubav – dah života ili dim mučenja?	28
Veličanstveni Božji karakter.....	35
Oganj od Boga?.....	40
Stepeni kazne.....	45
Zaključak	47

I pade oganj s neba od Boga

Za mnoge ljude, opis ognjenog suda posle hiljadu godina, ključni je i neoporivi dokaz da Bog direktno ubija ljude:

«I kad se navrší hiljadu godina, pustiće se sotona iz tamnice svoje, i izaći će da vara narode po sva četiri kraja zemlje, Goga i Magoga da ih skupi na boj, kojih je broj kao pesak morski, i izidjoše na širinu zemlje, i opkoliše oko svetih i grad ljubazni; i sidje oganj od Boga sa neba i pojede ih. I djavo koji ih varaše bi bačen u jezero ognjeno i sumporno, gde je zver i lažni prorok; i biće mučeni dan i noć, va vijek veka». *Otkrivenje 20:7-10*

Površno proučavanje Pisma, u kombinaciji sa ovako teškim tekstom, ne samo da može čoveka dovesti u situaciju da pomisli da Bog ubija ljude, već i ka tome da će pakao trajati večno, s obzirom da u Otkrivenju nalazimo tekstove koji se tiču baš tih događaja:

«I dim mušenja njihovog biće vek i vekova, i neće imati mira ni danju ni noću svi koji se poklanjaju zveri i koji primaju žig imena njezinog». *Otkrivenje 14:11*

Samo onda, kada se celo Pismo slaže na neku odredjenu temu, možemo biti sigurni da je naša slika o tome ispravna. Najveći kontra argument u tumačenju koje Boga predstavlja izvršiteljem kazni nad grešnicima u ognjenom jezeru – je život Isusa Hrista. Hristos je došao kako bi u potpunosti otkrio karakter svoga Oca, i kada posmatramo Njegov život na zemlji, možemo biti sigurni kakav je Bog:

«A Isus mu reče: toliko sam vremena sa vama a ti me nisi upoznao Filipe? Onaj koji je video Mene – video je Oca; kako ti onda govoriš: pokaži nam Oca? *Jevandjelje po Jovanu 14:9*

«Ja sam Tebe proslavio na zemlji, svršio delo na koje si me Ti poslao da izvršim. Otkrio sam im ime Tvoje, onima koje si mi dao od sveta; oni su bili Tvoji a ti ih dade Meni i oni održaše reč Tvoju». *Jevandjelje po Jovanu 17:4, 6*

Za vreme dok je bio na zemlji, Hristos nikoga nije ubio. Dogadjaji koji su opisani u Otkrivenju 20-om poglavlju, ne mogu biti protivrečni onome kako nam je Sin Božji pokazao Svog Oca, za vreme dok je bio na zemlji. Imajući sve ovo u vidu, proučavaćemo faktore koji utiču na dogadjanja u Otkrivenju 20:7-10 i kako ih Biblija u celini objašnjava.

Reč i ogledalo prirode

Pismo nam govori da je Bog (1) stvorio svet Svojom Rečju, (2) da On održava svet tom istom rečju i (3) da je ta Reč Njegov ljubljani Sin:

«**Rečju Gospodnjom** nebesa se stvoriše, i duhom usta Njegovih – sva vojska njihova... jer On reče i postade; On zapovedi i pokaza se». *Psalam 32:6, 9*

«U početku beše **Reč**, i **Reč** beše u Boga i **Reč** beše Bog. Ona beše u početku u Boga. Sve **kroz Nju** postade i bez **Nje** ništa nije postalo što je postalo... I **Reč postade telo i naseli se medju nas**, (i mi vidismo slavu Njegovu kao Jedinorodnoga od Oca) punog blagodat i istine». *Jevandjelje po Jovanu 1:1-3, 14*

«Koji i jeste slika Boga nevidljivog, rođen pre svake stvari; jer je kroz **Njega** stvoreno sve, i što je na nebu i što je na zemlji i vidljivo i nevidljivo: i prestoli i poglavarstva i gospodstva i vlasti – sve kroz Njega i za Njega stvoreno; i On je pre svega i sve u Njemu stoji». *Kološanima 1:15-17*

S obzirom da sve «stoji» uz pomoć Sina Božjeg, znači da bi bez Njegovog neprekidnog prisustva nastao potpuni kaos. Sila Božja u Njegovoj Reči – našem Gospodu Isusu Hristu, je ta koja održava sve na ovom svetu. Medjutim, postoji nešto što može da naruši poredak koji ta sila održava i to je:

«I reče Gospod: Šta učini? Glas krvi brata tvog viče sa zemlje k Meni. I sada, da si proklet na zemlji, koja je otvorila usta svoja da primi krv brata tvog iz ruke tvoje. Kad zemlju uzradiš, **neće ti više davati sile (blago) svoje**. Bićeš potukač i begunac na

zemlji». *1.Mojsijeva 4:10-12*

«Sasvim će se isprazniti zemlja, i sasvim će se opleniti. Jer Gospod reče ovu reč. Tužiće zemlja i opasti, iznemoći će vasiljena i opasti; iznemoći će glavari naroda zemaljskog. Jer se **zemlja oskvrni pod stanovnicima svojim**, jer prestupiše zakone, izmeniše uredbe, raskidoše zavet večni. Zato će **prokletstvo proždreti zemlju**, i zatrće se stanovnici njeni; zato će izgoreti stanovnici zemaljski, i malo će ljudi ostati». *Isaija 24:3-6*

Odnosi izmedju čoveka i zemlje

Obratite pažnju na to, da je prokletstvo koje je Kain poneo na sebi posle ubistva svog brata, direktno povezano sa prirodom. Razlog tome je što je Adam, kao glava (onaj koji ima vlast), bio povezan sa prirodom:

«I reče Bog: da stvorimo čoveka po obličju našem i na našu sliku, **da im bude vlast** nad ribama morskim i nad pticama nebeskim, i nad zverima i **nad svom zemljom** i nad svim životinjama što se miču po zemlji. I blagoslovi ih Bog i reče im: radjajte se i množite i napunite zemlju, i vladajte njom i budite gospodari nad ribama morskim, i nad pticama nebeskim, i nad svim životinjama koje se miču po zemlji». *1.Mojsijeva 1:26, 28*

Posle Adamovog pada u greh, zemlja i sve na njoj na sebi je odražavalo njegovu pobunu protiv Boga. To objašnjava krvoločnost životinja i otrovne biljke:

«A Adamu reče: za to što si poslušao glas žene svoje i jeo od drveta, za koje sam ti zapovedio da ne jedeš, **neka je pokleta zemlja od tebe**; sa mukom ćeš se hraniti od nje sve dane života tvojega; **ona će ti radjati trnje i korov**; a ti ćeš jesti zelje poljsko». *1.Mojsijeva 3:17,18*

U Božjem planu, zemlja i sve što je na njoj, služe kao ogledalo čoveku. Ovo je Bog uspostavio kako bi čovek gledajući na to šta se dešava u prirodi, mogao da shvati da, zbog greha, nešto nije bilo kako treba u odnosima sa

Bogom i Njegovom pravdom. Haos u prirodi svedočio je o duševnom haosu čoveka i sve je ovo uredjeno tako da bi se čoveku pomoglo da shvati gde je problem i kako bi se pokajao (slično kao bol na telu, kada nas nešto boli mi shvatamo da nešto nije kako treba). Kada bi čovek bio u harmoniji sa Bogom, zemlja bi donosila dobre plodove. Upravo iz tog razloga, narodi koji su okruživali Izrailj, budući uporni da ostanu u idolopoklonstvu, dobili su sledeću povratnu reakciju radi njihovog skrnavljenja zemlje na kojoj su živeli:

«Jer se **oskvrnula zemlja** i nevaljalstvo ću njeno pohoditi na njoj, i **izmetnuće zemlja stanovnike svoje...da ne izmetne zemlja vas, ako je oskvrnite, kao što je izmetnula narod** koji je bio pre vas». *3.Mojsijeva 18:25, 28*

Zemlja takodje pokazuje šta je neprijatelj Božji na njoj posejao:

«Tada dodjoše sluge domaćinove i rekoše mu: Gospodaru! **Nisi li ti dobro seme sejao na svojoj njivi? Otkuda dakle kukolj?** A On im reče: **neprijatelj to učini**». *Matej 13:27, 28*

Neprijatelj u Božjem polju je sotona, koji je posle pada u greh naših praroditelja, ovaj svet proglasio svojom imovinom:

«A jedan dan, dodjoše sinovi Božji da stanu pred Gospoda; a medju njih dodje i sotona. I reče Gospod sotoni: odakle ideš? I odgovori sotona Gospodu i reče: prohodih zemlju i obilazih». *Jov 1:6, 7*

«I izvedavši ga djavo na goru visoku, pokaza Mu sva carstva ovoga sveta u trenutku oka, i reče Mu djavo: **Tebi ću dati svu vlast ovu i slavu njihovu, jer je meni predana** i kome ja hoću daću je; Ti dakle, ako se pokloniš preda mnom sve će biti Tvoje». *Luka 4:5-7*

«Još malo imam govoriti sa vama: evo ide **knez ovoga sveta** i u Meni nema ništa». *Jevandjelje po Jovanu 14:30*

Zato je, od trenutka pada Adama, zemlja otažavala Adamov karakter, koji

se pobunio protiv Boga zahvaljujući uticaju njegovog novog gospodara, sotone.

Potop deluje po istom principu

Kada ne bi bilo milosti Božje kroz Hrista, sotona bi pogubio sve njegove potčinjene. Sotona koristi ljude za svoje interese samo onda kada oni postaju agenti njegove filozofije – greha. U vremenima do potopa, on je uživao posmatrajući čovečanstvo koje je oslikavalo njegov karakter. Ljudi su se toliko poistovetili sa svojim gresima i učvrstili u njima, da je to vodilo ka mogućnosti da Bog povuče svoju održavajuću silu u Hristu prema svetu:

«I reče Gospod: neće se duh Moj dovek a preti sa ljudima, jer su telo; neka im još 120 godina». *1.Mojsijeva 6:3*

Do potopa ljudi su odbacivali Božje milostivo pozivanje poslato preko Noja, i nisu prihvatili poziv Duha Hristovog. Bog je predskazao da bi sa takvim tempom, kojim se čovečanstvo urušavalo u greh, za 120 godina ljudi potpuno razapeli Hrista u sebi, Božja održavajuća sila u Hristu bi bila povučena, a zemlji bi bilo dozvoljeno da u potpunosti pokaže karakter ljudskog pada u greh:

«Jer navalice neće da znaju da su nebesa bila od pre i **zemlja iz vode** i usred vode **Božjom reči**. Zato tadašnji svet bi vodom potopljen i pogibe. A sadašnja nebesa i zemlja **tom istom reči zadržana su te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonih ljudi**. *2.Petrova 3:5-7*

Ljudi do potopa nisu shvatali da je sila Hristova spajala sve elemente sveta. Oni su mislili da su prirodni procesi rezultat naslednih sila u samoj prirodi, i zato su upozorenja Noja o potopu smatrali besmilenim. Pismo nam ipak govori da je ta sila koja sve održava niko drugi do sam Hristos, živa Reč Božja. Petar ovde pokazuje da će proces koji je doveo do potopa vodom, takodje dovesti i do potopa vatrom, na kraju hiljadugodišnjice, i kao što je prethodni bio rezultat raspeća žive Reči Božje, tako će i poslednji biti rezultat istog tog procesa. Srca ljudi bila su potpuno okamenjena u

njihovom aposlutnom odbacivanju Hristovih poziva; njihov konačni odgovor Duhu Svetome bio je: «napasti i ubiti». Povlačenje Duha od pretpotopnog naraštaja zbog njihovih greha, bio je razlog velikog potopa:

«Jesi li zapazio stari put kojim su išli nepravедnici, koji se iskoreniše pre vremena i **yoda se razli po temelju njihovom?** Govorahu Bogu: **Idi od nas!** Šta bi im učinio Svemogući?» *Jov 22:15-17*

I ovo postaje veoma jasno kada se pažljivo prouči šesto poglavlje 1.Knjige Mojsijeve:

«I Bog reče Noju: kraj svakome telu doje pred lice moje, jer se zemlja napuni bezakonja; i gle, **istrebiću ih** sa zemlje. Zato načini sebi kovčeg od drveta gofera; napravi pregrade u kovčegu i zalij ga smolom iznutra i spolja». *1.Mojsijeva 6:13, 14*

Ukoliko proanaliziramo reč «istrebiti» na jevrejskom, u *Strongovom konkordansu*, videćemo šta ta reč označava:

Indeks jevrejske reči 7843: biti pokvarenim, kvariti se, oštećen; pustošiti, pogubiti, istreljavati, uništavati, razarati; kvariti se, biti razvratan.

Ova ista reč se upotrebljava i u prethodnom tekstu:

«Ali zemlja se **pokvari** [7843] pred licem Gospodnjim, i napuni se bezakonja. I Bog pogleda na zemlju, i gle, ona beše **pokvarena** [7843], jer svako telo pokvari svoj put na zemlji ». *1.Mojsijeva 6:11, 12*

Ako reč «istrebiti», koju su prevodioci upotrebljavali za ovu drevno jevrejsku reč, iskoristimo u 1.Mojsijevoj 6:13, tada bi tekst zvučao ovako:

«Zemlja beše oskvrnjena bezakonjem i nasiljem, i Bog vide da će u poslednje vreme zemlja ustati protiv čoveka. **Reakcija zemlje ničim se nije odlikovala od reakcije njenih stanovnika, ona je ustala protiv svojih neprijatelja i «pojela sve koji na njoj žive» i istrebi ih**» (ponovo pogledajte

3.Mojsijeva 18:25-28).

Zato je i Isus, dok je živeo na zemlji, rekao mnoštvu:

«I ako neko čuje Moje reči i ne poveruje, **neću Mu suditi**, jer nisam došao da sudim svetu nego da spasim. Koji odbacuje Mene i ne prima Moje reči, sam sebi sudi: **reč koju Mu ja govorim, ona će mu suditi u poslednji dan**». *Jevandjelje po Jovanu 12:47, 48*

Ovde Isus odvaja sebe od osude, koja radi kroz Njegovu Reč, kako bi pokazao kako je Njegova Reč koja «sve drži» (Jevrejima 1:3), nezavisni i bespristrasni arbitar, koji ukazuje na ljudsko bezakonje i kažnjava ga, u onom slučaju kada ljudi ne žele da se pokaju. Zato, kada Isus dodje po drugi put, pokazaće se na sledeći način:

«I videh nebo otvoreno, i gle, konj beo, i koji sedaše na njemu zove se Veran i Istinit, i **sudi po pravdi i vojuje**. A oči su Mu kao plamen ognjeni, i na glavi Njegovoj krune mnoge, i imaše ime napisano koje niko ne zna do On sam. I beše obučen u haljinu crvenu od krvi i **ime se Njegovo zove: Reč Božja**. I vojske nebeske idjahu za Njim na konjima belim, obučene u svilu belu i čistu. I **iz usta Njegovih izidje oštar mač da njime pobije neznabožce**; i On će ih pasti s palicom gvozdеноm; i On gazi kacu vina i srdnje i gneva Boga Svedržitelja». *Otkrivenje 19:11-15*

Ogledalo zakona

Isus je odraz karaktera Svog Oca. Kao živa Reč Božja, on utelovljuje principe Božjeg zakona ljubavi. To je ona ljubav koja u isto vreme radi na spasenju svih pokajanih grešnika, ali i «miris smrtni» za grešnike:

«Ali hvala Bogu koji nam svagda daje pobedu u Isusu Hristu, i kroz nas javlja **miris poznanja** Svog na svakom mestu. Jer smo mi – **Hristov miris Boga i medju onima koji se spasavaju i koji ginu**. Jednima dakle **miris smrtni za smrt**, a drugima

miris životni za život. I za ovo ko je vredan?»
2.Korinćanima 2:14-16

Ista ta ljubav Božja, koja daje život pravednicima, istovremeno je smrtonosna za grešnike. Ljubav ne menja svoje kvalitete; to je isti «miris» za dve vrste ljudi, ali njeno delovanje zavisi od toga kakvom čoveku je ona otkrivena. Ovaj proces je objašnjen činjenicom da, kada grešnici posmatraju Boga takvim kakav On jeste – apsolutno nekoristoljubiva ljubav, u svetlu Njegovog prisustva iznosi na videlo sve njihove grehe u realnoj odvratnosti; njihova samoobmana nestaje u čistoj svetlosti istine, a smrtonosne posledice greha padaju na njih, potvrđujući da je «plata za greh smrt» (Rimljanima 6:23). Ukoliko bi Bog bio izvor smrti, tada bi u tekstu bilo rečeno da je plata Božja za greh – smrt. Medjutim, Bog nije izvor smrti. I zato, dozvoljavajući grehu da uništi gešnika, smrt sama po sebi prestaje da postoji:

«I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. Ovo je smrt druga». *Otkrivenje 20:14*

Ukoliko bi Bog bio direktni izvršilac tog suda, tada bi smrt bila večna u Bogu. A mi znamo da u našem nebeskom Ocu nema nikakve tame:

«Svaki dobri dar i svaki poklon savršeni odozgo je, dolazi od Oca svetlosti, u kome nema promene ni menjanja videla i mraka». *Jakov 1:17*

«I ovo je obećanje koje čusmo od Njega i javljamo vama, da je Bog videlo, **i tame u Njemu nema nikakve**». *1.Jovanova 1:5*

Iz nekog razloga, ljudima je tako teško da shvate kako stvorenja reaguju na greh. Mi pogrešno predstavljamo Boga kao uništitelja, samo zato što smo mi sami bez Hristovog duha, kao mali uništitelji, koji reflektuju sliku našeg ovozemaljskog oca – sotone, koji i jeste pravi uništitelj (Jevandjelje po Jovanu 8:44, Otkrivenje 9:11). Posmatramo zakon i vidimo naše lice kao u ogledalu:

«Koji sluša reč i ne izvršuje, kao čovek je koji posmatra lice

svoje u ogledalu». *Jakov 1:23*

Što se tiče reflektujućih svojstava zakona, u Pismu imamo mnogo primera. Isus je dozvolio da se taj proces potpuno razvije u situaciji kada su njegovi učenici pokazali rasnu netrpeljivost:

«I izašavši odande, otide Isus u krajeve Tirske i Sidonske. I gle žena hananejka izidje iz onih krajeva i povika k Njemu govoreći: pomiluj me Gospode sine Davidov Moju kćer vrlo muči djavo. A **On joj ne odgovori ni reči.** I pristupivši učenici Njegovi moljahu Ga govoreći: **Otpusti je kako više za nama.** A On odgovarajući reče: **Ja sam poslan samo k izgubljenim ovcama doma izrailjevog.** A ona pristupivši, pokloni Mu se govoreći: Gospode, pomози mi! A On odgovarajući reče: **nije dobro uzeti hleb od dece i baciti psima.** A ona reče: Da Gospode! Ali i psi jedu od mrva što padaju sa trpeze njihovih gospodara. Tada odgovori Isus i reče joj: **O ženo! Velika je vera tvoja;** neka ti bude kako hoćeš. I ozdravi kći njena od onoga časa». *Matej 15:21-28*

U ovoj situaciji, u ulozi živog Zakona Božjeg/Reči Božje, Isus je pokazao svojim učenicima njihovu rasnu netrpeljivost i želeo je da im pomogne da uvide svoj greh, ali isto tako i da okuša veru žene iz Sidona, koja je morala da savlada njene lične predrasude u odnosu prema jevrejskom Mesiji. Veoma jasno možemo videti u ovom slučaju da zakon nije pokazao pravi Božji karakter, već grešne misli učenika, jer su oni bili slušači ali ne i oni koji su zakon ispunjavali:

«Budite dakle tvorci reči a ne samo slušači, koji varaju sami sebe. **Jer ko sluša reč i ne ispunjava je, sličan je čoveku koji gleda lice svoje u ogledalu**». *Jakov 1:22, 23*

Drugi sličan primer možemo pronaći u Isusovoj priči o bogatašu i Lazaru:

«A kad umre siromah, odnesoše ga andjeli u naručje Avraamovo; a umre i bogataš i zakopaše ga. I u paklu kad beše u mukama, podiže oči svoje i uglda izdaleka Avraama i Lazara

u naručju njegovom. I povikavši reče: Oče Avraame! Smiluj se na me i pošalji mi Lazara neka umoči u vodu vrh od prsta svog i da mi rashladi jezik; jer se mučim u ovom plamenu».

Jevandjelje po Luki 16:22-24

U ovoj priči, Hristos se potrudio da pronadje opšti jezik sa Svojim slušaocima, gde su mnogi verovali u ideju o postojanju života izmedju smrti i vaskrsenja, koje Pismo jasno odbacuje: «*Jer živi znaju da će umreti, a mrtvi ne znaju ništa, i nemaju nadanja jer im se i spomen zaboravio*»...
Propovednik 9:5

«Jer neće grob Tebe slaviti, neće Te smrt hvaliti, i koji sidju u grob ne nadaju se Tvojoj istini». *Isaija 38:18*

Logično, radi njihovog nerazumevanja, Isus je ispričao ovu priču, kako bi do njih doneo važnu istinu kroz njihova ustaljena ubedjenja. Cilj ovog procesa, u kome zakon oslikava način razmišljanja grešnika, je da pomogne grešniku da uvidi svoje stanje, odredi njegov pravi odnos prema Bogu i da ga dovede u pokajanje, kako bi imao mogućnost da dobije Božju obilnu blagodat koja spasava:

«A zakon dodje uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat». *Rimljanima 5:20*

Ipak, ako grešnici odbacuju sve mogućnosti koje im je Bog dao, i potpuno se prepuste svojim gresima, tada ta ista reflektujuća funkcija zakona dozvolice im da sami sebe unište svojim gresima:

«Jer mrziše na znanje, i strah Gospodnji ne izabraše; ne pristaše na Moj savet, i preziraše sva karanja Moja. **Zato će jesti plod puteva svojih, i nasitiće se saveta svojih**». *Priče 1:29-31*

Otkrivenje krsta

Na krstu se veoma jasno vidi da je greh smrt. Bog je to rekao još na samom početku:

A od drveta poznanja dobra i zla ne jedi, jer u koji dan okusiš -

umrećeš». *1.Mojsijeva 2:17*

Razlog zašto Adam i Eva nisu umrli odmah, bio je taj što je Hristos počeo da umire za njih: «Jagnje, zaklano od postanja sveta» (Otkrivenje 13:8). U principu, Hristos je proživljavao smrt na krstu još od početka greha:

«U svakoj tuzi njihovoj On beše tužan, i Andjeo koji je pred Njim, spase ih; Ljubavi svoje radi i milosti svoje radi On ih izbavi i podiže i nosi ih sve vreme». *Isaija 63:9*

Adam je prihvatio filozofiju sotone, i spolja se to pokazalo tako što je pojeo plod sa drveta poznanja dobra i zla. U skladu sa tom pogrešnom filozofijom, Bog nije stvarno bio zainteresovan za čovekovo blagostanje, a Njegovi darovi bili su samo način da sve drži u Svom carstvu pod Svojom kontrolom:

«I reče zmija ženi: ne, nećete vi umreti, nego zna Bog da će vam se u onaj dan kada okusite otvoriti oči i postaćete kao bogovi znajući šta je dobro a šta zlo». *1.Mojsijeva 3:4, 5*

Skrivati se od lica Božjeg

Skrivajući se od Boga, Adam i njegova žena, počeli su da veruju da nije greh taj koji vodi u smrt, već je Bog taj koji uništava one koji krše Njegov zakon. To objašnjava njihovu reakciju posle pada u greh:

«I začuše glas Gospoda Boga koji idjaše po vrtu kada zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga medju drveta u vrtu.». *1.Mojsijeva 3:8*

Ovakav način razmišljanja duboko se ukorenio u umu Adamovih potomaka. Sada nam je lakše da razumemo zašto ljudi posmatraju smrt na Golgoti kao neposredni akt Božji:

«Ali On nemoći naše nosi i bolesti naše uze na se; a mi mišljismo da je ranjen, da ga Bog bije i muči». *Isaija 53:4*

Nije Bog razapeo Hrista na krstu, već greh, u kome je bilo sakriveno Očevo milostivo lice:

«A oko devetoga sahatu povika Isus jakim glasom: Ili, Ili! Lama savahtani? Odnosno, Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?» *Jevandjelje po Mateju 27:46*

Isus ovde citira prve reči iz Psalma 22, koji je hiljadu godina ranije predskazao Njegova stradanja na krstu. Dalje u tom Pslamu čitamo istinu o tome da li je Otac sakrio svoje lice od Sina:

«Jer se ne oglušī molitve onoga koji strada niti je odbi; ne sakri lice Svoje od njega, nego ga usliši kada Ga zazva». *Psalam 22:24*

Otac je bio pored i stradao zajedno sa svojim Sinom, medjutim, Isus to nije osećao jer su Ga gresi celog sveta okružili tamom.

«Jer Onog koji ne znaše greha nas radi **učini žrtvom za greh**, da mi budemo pravda Božja u Njemu». *2.Korinćanima 5:21*

«**Koji grehe naše sam iznese na telu Svom na drvo**, da za grehe umremo, i z apravdu živimo; kog se ranom isceliste». *1.Petrova 2:24*

«A umanjenoga malim čim od andjela, vidimo Isusa, koji je za smrt što podnese venčanslavom i časti, da bi po blagodati Božjoj za sve **okusio smrt**». *Jevrejima 2:9*

Činilo se da je lice Božje bilo sakriveno od dragog Sina, zato što je u tom trenutku Hristos bio nosilac greha:

«Nego bezakonja vaša rastaviše vas s Bogom vašim, i **gresi vaši zakloniše lice Njegovo od vas, da ne čuje** ». *Isaija 59:2*

Bog nikada nije prestao da voli Svog Sina. Bog je ljubav i ni On ni Njegova ličnost ni Njegov karakter ne mogu da se promene:

«...Jer sam reče: neću te ostaviti , niti ću od tebe odstupiti». *Jevrejima 13:5*

«Jer je dobar Gospod; **milost je Njegova uvek**, i istina Njegova od kolena na koleno». *Psalam 100:5*

Samo iz ugla posmatranja onoga koji nosi greh, blagodat našeg nebeskog Oca se ne vidi, jer filozofija greha sakriva od njega. Božji gnev – znači biti odbačen kao rezultat greha i nemati odnos sa Bogom. Samo zato što Bog ne pokazuje svoju milost, ne znači da je On izmenio Svoj karakter, već to samo znači da je Njegovom trpljenju došao kraj. Tako grešnici posmatraju Boga. To možemo videti na primeru Kajina, posle toga kada je ubio svog brata:

«A Kajin reče Gospodu: krivica je moja velika da se ne može nositi». *1.Mojsijeva 4:13*

Kain je mislio da je njegov greh neoprostiv. Da pogledamo i neke druge prevode:

«A Kajin reče Gospodu – moja kazna je teža nego što ja mogu da podnesem». *1.Mojsijeva 4:13 (Novi ruski prevod)*

«Kazna je ta suviše teška za mene, neću je podneti – reče Kajin Gospodu». *1.Mojsijeva 4:13 (Savremeni ruski prevod IPB od M.P.Kulakova)*

Adam Klark, u svom komentaru na 1.Mojsijeva 4:13 kaže sledeće:

Tekst u original može se prevesti i na sledeći način: «**Da li je moj prestup toliko veliko, da ne može biti oprošteno?**». Ove reči Kain je izgovorio u trenutima krajnjeg beznadja. Vrlo je verovatno da jevrejska reč *avon* pre označava *prestup* nego *kaznu*; sa ovim značenjem, ova reč je upotrebljena i u 3.Mojsijevoj 26:41; 3.Mojsijeva 26.43; 1.Samuilova 28:10; 2.Carevima 7:9; i jevrejska reč *nasa* znači *oprostiti*.

Takav način razmišljanja je pod uticajem greha. Upravo takvom obmanom greh ubija čoveka, koristeći zakon Božji:

«A ja umreh, i nadje mi se da mi zapovest bi za smrt, koja meše *data* za život. Jer **greh** uzevši početak kroz zapovest **prevari me i ubi me njome**». *Rimljanima 7:10, 11*

«Eda li će blizu Tebe stajati presto krvnički, i **onaj koji namišlja nasilje nasuprot zakonu?**» *Psalam 93:20*

Ceo teret greha, zajedno sa svim tragičnim razmišljanjima koje vode u zabludu, visio je nad Isusom i potpuno razbio Njegovu dušu, sakrivajući lice Njegovog dragog Oca:

«Bože moj! Vičem danju a Ti me slušaš, i noću ali nemam mira...A ja sam crv, a ne čovek; podsmeh ljudima i rug narodu. Koji me vide, svi mi se rugaju, razvaljuju usta, mašu glavom, i govore oslonio se na Gospoda, neka mu pomogne, neka ga izbavi ako ga miluje... kao voda razlih se; rasuše se sve kosti moje; srce moje posta kao vosak, rastopilo se u meni. Sasuši se kao crep krepost moja, i jezik moj prionu za grlo, i u prah smrtni mećeš me. Opkoliše me psi mnogi; četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje...dele haljine moje medju sobom, i za dolamu moju bacaju žreb». *Psalam 22:2, 6-8, 14-16, 18*

Posle toga kako se ovo desilo, postalo je očigledno da je izjava «zasigurno ćete umreti» rezultat greha (1.Mojsijeva 2:17).

Nijedan čovek nikada nije pao u potpuni mrak poslednje smrti, prouzrokovanu grehom, sve do trenutka kada je to učinio Isus, i nijedan čovek od tada nije umro, onako kako je umro Isus. Nijedan čovek nikada pre niti posle Hristove smrti nije pao u potpunu tamu druge smrti izazvanu grehom. Ljudi koji odbacuju Njegovu žrtvu, razumeće po završetku 1000 godina, prilikom drugog vaskrsenja, kako se osećao Isus.

Niko nikada nije umro smrću kojom je umro Isus, i iz tog razloga ga Pismo naziva «prvenac iz mrtvih», bez obzira na to što hronološki On nije bio prvi koji je vaskrsao iz mrtvih:

«I od Isusa Hrista, koji je svedok verni, **prvenac iz mrtvih...**»
Otkrivenje 1:5

«I On je glava telu Crkvi; On – začetnik, **prvenac iz mrtvih**, da u svemu bude prvi». *Kološanima 1:18*

Pismo na govori da smrt, kojom umiru svi u ljudskoj istoriji, Bog ne

posmatra kao potpunu smrt, već na nju gleda kao san:

«I mnogi od onih koji **spavaju u prahu zemaljskom**, probudiće se, jedni na život večni a drugi na sramotu i prekor večni». *Danilo 12:2*

Čak su i grešnici predstavljeni kao oni koji spavaju, jer to nije potpuna smrt. Isusova izjava vezana za pravednike koji spavaju, čak je i jača nego prethodna izjava:

«A za vaskrsenje mrtvih niste li čitali šta vam je rekao Bog govoreći: «Ja sam Bog Avramov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljevi! **Nije Bog Bog mrtvih, nego živih**». *Matej 22:31, 32*

«A Isus joj reče: Ja sam vaskrsenje i život; koji Mene vereuje, ako i umre, živeće. I **nijedan koji živi i veruje Mene neće umretu zauvek**. Veruješ li ovo?» *Jevandjelje po Jovanu 11:25, 26*

Sud

Naš Otac koji voli, dao je Svog ljubljenog Sina na smrt, koja je rezultat naših greha – smrt iz koje Njegov Sin nikada ne bi vaskrsao da je učinio makar jedan greh. On je uradio ovo da bi se sa nama postupalo onako kako to zaslužuje Njegov Sin, da bi živeli večno. S obzirom da Bog nikoga ne primorava da prihvati zastupničku žrtvu Njegovog Sina, desiće se i druga smrt:

«I videh **veliki beli presto, i Onog što sedjaše na njemu**, od čijeg lica bežaše nebo i zemlja, i mesta im se ne nadje. I videh **mrtvace**, male i velike gde stoje pred Bogom, i knjige se otvoriše; i druga se knjiga otvori, koja je knjiga života; i sud primiše mrtvaci kao što je napisano u knjigama, po delima svojim. I more dadesvoje mrtvace, i smrt i pakao dadoše svoje **mrtvace, i sud primiše po delima svojim. I smrt i pakao bačeni biše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt**». *Otkrivenje 20:11-15*

Ovi tekstovi napisani su odmah posle opisa ognja, koji proždire grešnike, što je i naša tema proučavanja. I ovo izgleda kao objašnjenje tih tekstova, jer su ovde opisani isti ti događaji, samo na drugačiji način. Ovde se kaže da je sud povezan sa objavom karaktera Onoga koji sedi na velikom belom prestolu. Takodje je važno primetiti da se oni, nad kojima se vrši sud, nazivaju mrtvacima (posle toga kako se desilo vaskrsenje), i to zato što su «mrtvi u prestupima» (Efescima 2:1, 2, 5). Tako je sud nad njima samo svedočanstvo onoga što se sa njima desilo duhovno. Smrt i pakao takodje su bačeni u jezero ognjeno, a to znači da sud ne može biti sproveden direktno Bogom, jer bi tada u Njegovoj ličnosti smrt bila ovekovečena, umesto toga da bude bačena u jezero ognjeno. Sud nad ovim ljudima je rezultat njihovog odbacivanja zastupničke Hristove smrti za njih. To znači da je smrt Hristova na krstu veoma slična smrti ovih ljudi, s obzirom da će oni umreti zbog posledica njihovih greha:

«A tele neka iznese napolje **iz logora, i spali ga** kao i prvo tele; **To je žrtva za greh svega zbora**». *3.Mojsijeva 4:21*

«Jer kojih životinja krv unosi poglavara sveštenečki za grehe, **onih se telesa spaljuju izvan logora**. Zato Isus, da osveti narod krvlju svojom, **izvan grada postrada**». *Jevrejima 13:11, 12*

Napolje ili van okola označava mesto gde onaj koji je poneo greh ne može videti milostivo Očevo lice:

«Dokle je god **bolest** na njemu, **nečist je; nečist je**, neka živi sam, **izvan logora** neka mu bude stan». *3.Mojsijeva 13:46*

«**Izvedi tog psovača napolje iz logora**, i neka svi koji su čuli metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga sav narod zaspe kamenjem». *3.Mojsijeva 24:14*

Isus o ovom mestu kaže:

«I razgnjevi se gospodar njegov, **i predade ga mučiteljima** dok ne plati sav dug svoj. **Tako će i Otac moj nebeski učiniti vama**, ako ne oprostite svaki bratu svom od srca svojih». *Jevandjelje po*

Mateju 18:34, 35

«I baciće ih u peć ognjenu; tamo će biti plač i škrgut zuba».

Jevandjelje po Mateju 13:42

«Tada reče car slugama: **«svežite mu ruke i noge i bacite ga u tamu najkrajnju; tamo će biti plač i škrgut zuba».**

Jevandjelje po Mateju 22:13

Duhovna tama – to je stanje u kome grešnici postaju toliko ujedinjeni sa filozofijom greha, da više nisu u stanju da daju i primaju svetlost, koj dolazi od Božjeg karaktera. Svaki put, kada Isus spominje to mesto/stanje, sud dolazi od strane nekog drugog: «mučitelji» ili «sluge», «vežu ih» i «bacaju ih», što potvrđuje misao o tome da Bog nije direktni izvršilac smrtne kazne; sve je to rezultat njihovog ličnog bezakonja pred licem Njegove slavne i ljubljene prisutnosti:

«**Grešnika će ubiti zlo**, i koji mrze pravednika poginuće».

Psalam 34:21

«Pravda bezazlenoga upravlja put njegov, **a bezbožnik pada od svoje bezbožnosti**. Pravedne izbavlja pravda njihova, **a bezakonici hvataju se u svojoj zloći**». *Priče 11:5, 6*

«Gle, bezbožnik začne nepravdu, trudan beše zločinstvom, i rodi sebi prevaru. Kopa jamu i iskopa, i **pade u jamu koju je načinio**. **Zloba njegova obrati se na njegovu glavu**, i zločinstvo njegovo **pade na teme njegovo**». *Psalam 7:14-16*

«Propadoše narodi u jamu **koju su iskopali**; u zamku koju su sami namestili, uhvati se noga njihova. Poznaše Gospoda; On je sudio; **u dela ruku svojih zaplete se bezbožnik**». *Psalam 9:15, 16*

«Ne varajte se : Bog se ne da ružiti. Što čovek poseje, ono će i požnjeti: **koji seje u telo svoje, od tela će i požnjeti**, a koji seje u duh, od duha će i požnjeti život večni». *Galatima 6:7, 8*

U svetlu krsta mi možemo razumeti da se gnev Božji itekako razlikuje od slike koju mnogi imaju u svojim glavama:

«Moje misli – nisu vaše misli, i Moji putevi – nisu vaši putevi, govori Gospod». *Isaija 55:8*

«Jer gnjev čoveka ne čini pravdu Božju». *Jakov 1:20*

Evo jedne od mnogih biblijskih slika Božjeg gnjeva:

«A njima reče: Valja li u Subotu dobro činiti ili zlo činiti? Dušu održati ili pogubiti? A oni su ćutali. I pogledavši na njih sa gnevom od žalosti što su im onako srca odrvenila, reče čoveku: pruži ruku svoju. I pruži i postade ruka njegova zdrava kao i druga». *Jevandjelje po Marku 3:4, 5*

Isusov gnjev proizilazi iz Njegove žalosti zbog ljudskih odrvenjenih srca. To nije bio gnjev koji bi Ga naterao da uništi ljude, jer bi to narušilo šestu zapovest i bilo bi suprotno Njegovom karakteru. Njegov gnjev bila je žalost, kao rezultat toga što su Njegova deca dozvolila grehu da ih odvoji od Njega, i prirodno, da ih ostavi bez Njegovih blagoslova, što je i dovelo do njihove smrti jer su sebe lišili dostupa Izvoru života. Isusova reakcija na sve to nije bilo ubistvo, već milostivo isceljenje čoveka sa suhom rukom.

I tako, šta nam tajna krsta govori o tome kako će bezbožnici umreti posle hiljadu godina? Hrista nisu ubila fizička stradanja od klinova i udaraca. Njegove duševne muke bile su prouzrokovane krivicom celog sveta, i bile su teže nego fizička bol:

«A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen i da ga Bog bije i muči...svi mi kao ovce zadjosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas. Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vodjen bi i kao ovca nema pred onim koji je striže ne otvori usta svojih». *Isaija 53:4, 6, 7*

«I uzevši Petra i oba sina Zevedejeva, zabrinu se i poče tužiti. Tada reče im Isus: **žalosna je duša moja do smrti**; počekajte

ovde i stražite sa mnom». *Jevandjelje po Mateju 26:37, 38*

Smrt bezbožnika biće slična onome što je Isus pretrpeo:

«Jer na zasede svoje **upravljaju srce svoje koje je kao peć; hlebar njihov spava celu noć, ujutru gori kao plamen ognjeni**». *Osija 7:6*

«I biće znaci u suncu i u mesecu i u zvezdama; i ljudima na zemlji tuga od smetnje i od huke morske i valova. **Ljudi će umirati od straha** i od čekanja onog što ide na zemlju; jer će se i sile nebeske pokrenuti». *Jevandjelje po Luki 21:25, 26*

Mi znamo da su fizička stradanja Hrista bila izazvana od strane sotone, a ne Boga, jer je sotona taj koji je ušao u srce Judi, da bi izdao Hrista (*Luka 22:3-4; Jovan 13:21-27*). Sotona je bio taj koji „**ima vlast nad smrću**“ (*Jevrejima 2:14, prevod Kulakova*); s obzirom da je on njen tvorac.

U suštini, kada govorimo o tome da su ih ubili njihovi gresi pred svetlošću Božjeg zakona, njihova smrt se može posmatrati kao apsolutno identična Hristovoj, kao prvom koji je umro drugom smrću, tako da niko više nikada ne mora da umire tom smrću, a sve ovo više nije bila tajna jer je rezultat greha bio svakome veoma dobro vidljiv. Jedina razlika između Hristove smrti i smrti bezbožnika, leži u tome što se Hristos mogao držati za veru u milost Njegovog Oca, imajući poverenje rečima iz Psalma 16:10-11, i iz tog razloga greh ga nije odvojio od Oca:

«Jer nećeš ostaviti dušu moju u paklu, niti ćeš dati da Svetac tvoj vidi truljenje. Pokazao si mi puteve života: napunićeš me veselja s licem svojim». *Dela apostolska 2:27, 28*

Isus nam nudi upravo tu veru u Božju milost, kada su svi naši gresi nadvijeni nad nama i kada se nalazimo u tami. Ovde je Isus pobedio tvrdoću telesnog srca. Sa druge strane, grešnik je taj koji veruje da je razdvajanje večno i da će Bog ostaviti dušu njegovu u paklu.

Božanski obrazac ognja

Fizička i duhovna stradanja Isusa Hrista slede božanski obrazac izvora i kanala:

«Da se uteše srca njihova, i da se stegnu u ljubavi, i u svakom bogatstvu punog razuma, na poznanje tajne Boga i **Oca (izvor) i Hrista (kanal), u kojoj je sve blago premudrosti sakriveno**». *Kološanima 2:2, 3*

«Ali mi imamo **samo jednog Boga Oca (izvor), iz koga je sve,** i mi u Njemu, i jednog **Gospoda Isusa Hrista (kanal), kroz koga je sve,** i mi kroz Njega». *1.Korinćanima 8:6*

«Bog (izvor) koji je mnogo puta različitim načinom govorio očevima preko proroka, govori i nama u posldak dana ovih preko Sina (kanal), Kojega postavi naslednika svemu, kroz koga i svet stvori. **Koji (Isus), budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog (Boga)...**» *Jevrejima 1:1-3*

Nevidljivi Bog javio se kroz Njegovog Sina – našeg Gospoda Isusa Hrista. Hristos, ljubljeni Sin Božji, javio se i dao slavu Ocu. Zahvaljujući ovom modelu odnosa, imamo mogućnost da bolje razumemo vezu između fizičkih (vidljivih) i duhovnih (nevidljivih) stradanja na krstu. Iz tog primera, mi možemo doneti zaključak da je izvor Hristovih stradanja io greh, a ne fizičke patnje kojima je bio izložen. Hristos je umro od osećaja krivice za greh, koje je slomilo Njegovu dušu, a ne od fizičkog razapinjanja na krstu. Iz tog razloga je Pilat bio iznenadjen što je On umro tako brzo, jer je izički to trebalo da traje mnogo duže (vidi Marko 15:44); dva razbojnika, koje su razapeli sa Njim, bili su još uvek živi kada je Isus umro, i trebalo im je prebiti kolena da bi brže umrli (Jovan 19:31-33).

Fizičke muke bile su samo posledica Njegove duševne boli. Tako će i kod onih koji umru drugom smrću, razlog njihovog stradanja biti duhovne prirode – oganj koji proždire njihove grehe pred licem našeg Oca koji voli i Njegovog Sina. Zato duhovno stradanje dolazi iz osećaja krivice, dok je

fizičko stradanje ništa drugo do ispoljavanje besa sotone.

Ovo isto prikazano je i u žrtvenom sistemu u Starom Zavetu. Grešnik je bio taj koji je ubijao životinju, a zatim je ona bila spaljena vatrom na oltaru. Ovim simbolom bilo je prikazano da izvor stradanja i smrti nije fizička vatra, koja je spalila žrtvu, već osećaj krivice radi greha. Kroz obred ispovedanja grehova nad nevinom žrtvom i ubijanje iste, grešnik je trebao da razume da će Njegov greh ubiti Hrista. Takodje znamo da je Bog rekao i Iliji da se on ne nalazi u vatri:

«A On reče: izadji i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolažaše, a pred Gospodom velik i jak vetar, koji brda razvaljivaše i stene razlamaše; ali Gospod ne beše u vetru; a iza vetra dodje trus; ali Gospod ne beše u trusu; a iza trusa dodje **oganj; ali Gospod ne beše u ognju**. A iza ognja dodje glas tih i tanak». *1.Carevima 19:11, 12*

U svakom slučaju, kada su Izraljci stigli do Sinaja, oni su slavu Gospodnju doživeli kao oganj koji spaljuje:

«I slava Gospodnja beše po vidjenju **kao oganj koji sažiže na vrh gore pred sinovima Izrailjevim**». *2.Mojsijeva 24:17*

Njihovo pogrešno vidjenje Boga ih je prevarilo, i živeći u zabludi, strah je obuzeo njihova srca, a posledica toga bilo je njihovo istrebljenje u pustinji (3.Mojsijeva 14:20-29).

Na isti taj način, oganj koji proždire dolazi kao odgovor na shvatanje suda iz ugla grešnika. Bog nije u vatri, ali prisutnost Božja u grešnikovoj blizini izaziva vrućinu, i liči na oganj. Greh koristi šansu i po zapovesti uništava grešnika:

«A ja življah nekada bez zakona, a kad dodje zapovest, onda greh ožive, a ja umreh, **i nadje se da mi zapovest bi za smrt koja beše data za život**. Jer greh uzevši početak kroz zapovest prevari me i ubi me njome». *Rimljanima 7:9-11*

Na krstu, Hristos je umro od «mača duhovnog koji je Reč Božja» (*Efescima*

6:17). To je ukazivalo na krivicu za greh celog sveta, koju je Isus poneo:

«Jer je živa reč Božja, i jaka i oštrija od svakoga mača oštrog sa obe strane, i **prolazi tja do rastavljanjai duše i duha i zglavaka i mozga i sudi mislima i pomislima srca**». *Jevrejima 4:12*

«I ako ko čuje reči Moje i ne veruje, **J mu neću suditi**; jer ja nisam došao da sudim svetu, nego da spasem svet. Koji se odriče Mene, i ne prima reči Moje, ima sebi sudiju: **reč koju mu Ja govorih – ona će mu suditi u poslednji dan**». *Jevandjelje po Jovanu 12:47, 48*

Upravo tako će nepokajani poginuti od duševnih stradanja, sa potpunim shvatanjem prirode svojih greha pred licem Božjeg neprikosnovenog karaktera, a nestajanje njihovih tela u fizičkoj vatri biće samo spoljašnja manifestacija toga. Unutrašnji osećaj krivice i oganj u duši pokazaće se u bukvalnoj vatri. Ovo nam sve pokazuje božanski karakter i potvrđuje činjenicu da stvarni izvor fizičkog ognja nije Bog, već je to reakcija grešnika na blagi Božji karakter.

Cilj Reči Božje, koja opisuje Božji sud nad nepokajanima na takav način koji telesnom čoveku dozvoljava da Boga posmatra kao ubicu, je u stvari da razotkrije naše grešne stavove u odnosu na našeg nebeskog Oca i da nas dovede u pokajanje.

Na kraju hiljadu godina, Hristos će doći u slavi, kako bi pozvao nepokajane mrtve iz njihovih grobova «u vaskrsenje suda» (*Jevandjelje po Jovanu 5:29*). Isto onako kako su otišli u grob, isto tako će nepokajani grešnici i ustati iz svojih grobova, sa istim neprijateljstvom prema Hristu i sa istim duhom pobune. Mi znamo da, kada budemo videli Hrista, On «doći će Sin čovečiji u **u slavi Oca svojega** sa andjelima svojim i tada će dati svakome po delima njihovim» (*Jevandjelje po Mateju 16:27*). Na početku nepokajani vide samo spoljašnju objavu te slave, i to ih primorava da priznaju pravednost Božju, isto kao što su to učinili izrailjci kada su bili na Sinaju. Ta slava bukvalno izvlači iz njihovih usta reči koje oni nikada ne bi izrekli u nekim drugim

okolnostima:

«Jer je pisano: «tako bio Ja živ, govori Gospod, pokloniće se preda Mnom svako koleno i svaki će jezik slaviti Boga».

Rimljanima 14:11

Ovo, međutim, nije pokajanje. Milost više ne štiti nepokajane, i to ne zato što Bog ne može ili ne želi da im oprost, već zato što su oni ceo život više voleli svoje grehe nego Boga, i više nisu u stanju da dožive istinsko pokajanje. Čak i kada bi dobili drugu šansu, oni bi je iskoristili kao i prvu, živeći bez zakona Božjeg, Njegovih uredbi i sudova, i u pobuni protiv Njega.

U Otkrivenju 20:7-9 sotona pokušava da ubedi nepokajane da ustanu na zlatni grad – Novi Jerusalim, gde se nalaze spaseni, i nadahnjuje ih svojim duhom mržnje prema Hristu. Bezbrojna vojska ove armije sprema se da zauzme grad, ignorišući otvorena vrata. Njihovo ponašanje dokaz je toga da se oni nikada neće pokajati.

Sotona i svi oni koji su mu se pridružili, ustavši protiv Boga, toliko daleko su otišli od samog Boga i Njegovog pravog karaktera, da samo Njegovo prisustvo medju njima – za njih je oganj koji proždire. Pavle je, citirajući 5.Mojsijevu 4:24, pisao: «jer je Bog naš oganj koji proždire» (Jevrejima 12:29). To je Njegova slava, koji je ljubav, koja će ih uništiti. I kakva je slava Božja?

*«A Mojsije reče: pokaži mi slavu Tvoju. I reče Gospod: Pokazaću ti svu slavu svoju i objaviću ime (karakter) Jahvea ispred tebe, i koga hoću pomilovati – **pomilovaću**, i na koga se hoću sažaliti – **sažaliću se**».* 2.Mojsijeva 33:18, 19

*«A Gospod siđe u oblaku, i stade ondje s njim, i povika po imenu: Gospod. Jer prolazeći Gospod ispred njega vikaše: Gospod, Gospod, Bog **milostiv, žalostiv, spor na gnjev i obilan milosrđem i istinom**».* 2.Mojsijeva 34:5, 6

Božja slava – to je Njegov karakter ljubavi. Božja priroda je savršena u ljubavi, Njegova blagost će pogubiti nepokajane. Objava Božjeg svetog i

milostivog karaktera razotkriva stvarnu prirodu greha i u potpunosti razobličuje njegove uništiteljske osobine. Da pročitamo Rimljanima 12:19, 20:

«Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod. Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to **ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu**».

Šta nam ovi tekstovi govore? Uči li nas Bog ovde da činimo zlo onima koji nas ne vole, zato što, čineći tako, mi Njemu ukidamo mogućnost da On to uradi? Ako je to što mi radimo zlo, da li će to zlo postati dobro ako ga Bog učini? Ovakav stav pre svega odražava naše ljudsko razmišljanje. «Vaši putevi nisu Moji putevi, govori Gospod» (Isaija 55:8). Da li će se Božji gnjev i osveta objaviti na način koji se razlikuje od saveta koji je nama dat za postupanje u ovakvim situacijama – da činimo dobro onima koji se prema nama ponašaju loše? Ukoliko je ovo tako, onda Bog od nas zahteva da radimo ono što On sam ne radi. Mi moramo da kontrolišemo svoj gnev a Bog ima pravo da se ljuti kada On to želi? Isus nam kaže da Bog od nas zahteva da se sa puno ljubavi ponašamo prema onima koji nas mrze, jer na taj način pokazujemo da smo deca Božja, ispunjavamo Njegovu volju i pokazujemo Njegov karakter:

«Koji ište u tebe, podaj mu; i koji hoće da mu uzajmiš, ne odreci mu. Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega, i mrzi na neprijatelja svojega. A ja vam kažem: **ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone**; Da budete sinovi oca svojega koji je na nebesima; jer on zapovijeda svome suncu, te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakovu platu imate? Ne čine li to i carinici? I ako Boga nazivate samo svojoj braći, šta odviše činite? Ne čine li tako i neznabošci? **Budite vi dakle savršeni, kao što je savršen otac vaš nebeski**».

Jevandjelje po Mateju 5:42-48

Savršenstvo našeg nebeskog Oca podrazumeva mnogo više nego samo voleti one koji vas vole. Luka je o ovom savršenstvu pisao na sledeći način:

«Ali ljubite neprijatelje svoje, i činite dobro, i dajite u zajam ne nadajući se ničemu; i biće vam velika plata, i bićete sinovi najvišega, jer je On blag i neblagodarnima i zlima. **Budite dakle milostivi kao i otac vaš što je milostiv**». *Jevandjelje po Luki 6:35, 36*

U Svojim zahtevima da se dobro ponašamo prema svojim neprijateljima, naš nebeski Otac jednostavno želi da sledimo Njegov primer. Sada, kada smo odložili telesne poglede o Bogu, hajde da još jednom pogledamo šta je to «ugljevlje ognjeno», koje će se obrušiti na grešnike. Čitamo ponovo:

«Ne osvećujte se za sebe, ljubazni, nego podajte mjesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod. Ako je dakle gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga; ako je žedan, napoj ga; jer čineći to ugljevlje ognjeno skupljaš na glavu njegovu». *Rimljanima 12:19, 20*

«Ugljevlje ognjeno», koje mi skupljamo na glavu onoga ko je protiv nas, a prema kome se odnosimo sa dobrotom i ljubavlju, nije fizičko ugljevlje. To je oganj koji se rasplamsao od saznanja strašne prirode greha u kontekstu Božje ljubavi i blagodati. Kada se mi sa ljubavlju odnosimo prema našim neprijateljima, mi na njihovu glavu skupljamo oganj Duha Svetoga, koji ih ukorava za zabludu u kojoj se nalaze. Isus o ovom ognju kaže sledeće:

«Ja sam došao da bacim oganj na zemlju; i kako bi mi se htjelo da se već zapalio!» *Jevandjelje po Luki 12:49*

Božja ljubav – dah života ili dim mučenja?

Isus je živeo životom pravog samopožrtvovanja i samoodricanja, dajući nam primer toga, na koji način zakon treba biti ispisan na našim srcima i ostavljajući nas bez opravdanja za naš lični grešni egoizam. Kroz pravo objavljivanje blagog karaktera Svog Oca, Isus će stvarno raspaliti oganj – duhovni oganj koji prožima sve prevare ljudske, koje čovek sam sebi stvara

kako bi živeo razvratnim životom a da se ne oseća krivim. Taj oganj će, ili istrebiti greh iz srca onih ljudi koji odluče da se pokaju, ili će ih lično istrebiti u poslednji dan, kada budu videli milostivo lice Onoga ko je uvek radio na njihovom spasenju, ali su Ga oni odbacili:

Reakcija onih koji su Ga odbacili: «I nebo se izmače kao knjiga kad se savije, i svaka gora i ostrvo s mjesta svojijeh pokrenuše se. I carevi zemaljski, i boljari, i bogati, i vojvode, i silni, i svaki rob, i svaki slobodnjak, **sakriše se** po pećinama i po kamenjacima gorskijem; I govoriše gorama i kamenju: **padnite na nas, i sakrijte nas od lica onoga što sjedi na prijestolu, i od gnjeva jagnjetova. Jer dođe veliki dan gnjeva njegova, i ko može ostati?»** *Otkrivenje 6:14-17*

Reakcija onih koji su Ga prihvatili: «I pokvariće na ovoj gori zastirač kojim su zastrti svi narodi, i pokrivač kojim su pokriveni svi narodi. Uništiće smrt zauvijek, i **utrće Gospod Gospod suze** sa svakoga lica, i sramotu naroda svojega ukinuće sa sve zemlje; jer Gospod reče. I reći će se u ono vrijeme: gle, ovo je Bog naš, njega čekasmo, i spašće nas; **ovo je Gospod, njega čekasmo; radoaćemo se i veseljećemo se za spasenje njegovo!**» *Isaija 25: 7-9 (pogledaj takodje Danilo 10:5-7)*

Obratite pažnju na sličan odgovor koji nalazimo u Danilu 3:

«Navuhodonosor progovori i reče im: je li istina, Sedraše, Misaše i Avdenago, da vi ne služite mojim bogovima i da se ne klanjate zlatnome liku koji postavih?.. ako li se ne poklonite, onaj čas bićete bačeni u **peć ognjenu užarenu**;... Kako zapovijest careva bješe hitna i peć vrlo užarena, **plamen ognjeni ubi one ljude koji bacahu Sedraha, Misaha i Avdenaga**... Tada se prepade car Navuhodonosor...i reče: eno, vidim četiri čovjeka odriješena gdje hode posred ognja i nije im ništa, i četvrti kao da je Sin Božji. Tada Sedrah, Misah i Avdenago izidoše isred ognja. i vidješe te ljude gdje im tijelu **oganj ništa ne može**, niti im se kosa na glavi opali, niti im se

plašti što promijeniše, niti zadah od ognja prionu za njih.».

Danilo 3:14-27e

Takodje u jevandjelju po Jovanu čitamo, da su neki čuli grom a neki glas andjela:

«Oče! proslavi ime svoje! Tada glas dođe s neba: i proslavio sam i opet ću proslaviti. A kad ču narod koji stajaše, govorahu: **grom** zagrmi; a drugi govorahu: **andeo** mu govori.».

Jevandjelje po Jovanu 12:28, 29

I Matej 21:12-16 i Jovan 2:13-17, nam govore da je Isus mašući bičem ušao u hram i izгнаo napolje sve korumpirane verske lidere i njihov lažni izgled kojim su oskvrnili pravi Božji karakter, varajući ljude, i primoravajući ih da misle da je Bog takav kakvi su i oni. (Psalam 49:16-21).

Čak ni ovde nema nikakvog nasilja sa Isusove strane; «ne učini greha», piše starozavetni prorok (Isaija 53:9). Isus nikada nikoga nije udario, pobjegli su samo oni koje je osudjivala sopstvena savest, i zbog toga su bili preplašeni. Sa druge strane, mala deca, koja su bila svedoci ovog događaja, nisu se uplašili i počeli su slaviti Boga pesmama, dok su za to vreme slepi i hromi ostali u hramu i dobili isceljenje. Za iskupljenje, Božji agape karakter je miris životni za život, dok je za sve ostale oganj koji proždire, koji će mučiti njihove duše toliko jako, koliko su oni dozvolili grehu da pronikne u njihove duše, i koji su se uprkos poznavanja slave Božje – okrenuli od nje. Ovde je prikazan izvor muka koje će zadesiti nepokajane. Kada Bog govori o padu Lucifera, On pokazuje odakle dolazi taj duhovni oganj:

«Od mnoštva bezakonja svojega, od nepravde u trgovini svojoj oskvrnio si svetinju svoju; **zato ću izvesti oganj ispred tebe, koji će te proždrijeti, i obratiću te u pepeo na zemlji pred svjema koji te gledaju**». *Jezekilj 28:18*

U početku, taj oganj se rasplamsao u srcu Lucifera kroz njegovo bezakonje, ali će posle hiljadugodišnjice, prisutnost Onoga koji je ljubav i svetlost, objaviti taj oganj u potpunosti:

«Metni me kao pečat na srce svoje, kao pečat na mišicu svoju. Jer je **ljubav** jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; žar je njezin kao žar ognjen, plamen Božji. Mnoga voda ne može ugasiti ljubavi, niti je rijeke potopiti. Da ko daje sve imanjanje doma svojega za tu ljubav, osramotio bi se». *Pesma nad pesmama 8:6, 7*

Ognjena ljubav, koja izlazi iz Očevog prisustva, pokazaće sve želje nečastivog, i taj oganj će ga pretvoriti u pepeo, kao i sve one koji su mu se pridružili:

«I izgazićete bezbožnike, jer će oni biti **pepeo** pod vašim nogama u dan kad ja učinim, veli Gospod nad vojskama». *Malahija 4:3*

U konačnom smislu, Božja prisutnost proizvešće taj strašni oganj u palom heruvimu, i plamen će progutati i njega i one koji su ga sledili, pretvorivši ih sve u pepeo. Ono što je važno zapamtiti jeste da je izvor ognja u sotoni, a ne u Bogu.

Nepokajani sada vide šta su izgubili radi njihove buntovnosti. Njihov način života svedok je da oni ne žele da Sin Božji bude vladar u njihovom životu. Tako su i neverni jevreji, koji su odbacili Isusa kao Mesiju, za rezultat sebe stavili u položaj kao nedostojne večnog života (Dela 13:46). U svetlu ove ljubavi koja razobličava, nepokajani će ustati na sotonu, jer će uvideti da im on nije želeo dobro već ih je poveo u propast. Upravo ovde će se duhovni oganj pokazati i kao fizički oganj. Njihov bes, koji će poteći iz njihovih duša, okrenuće se protiv sotone. U Isaiji 14:12-18 piše:

«Kako pade s neba, zvijezdo danice, kćeri zorina? kako se obori na zemlju koji si gazio narode? A govorio si u srcu svom: izaći ću na nebo, više zvijezda Božijih podignuću prijesto svoj, i sješću na gori zbornoj na strani sjevernoj; Izaći ću u visine nad oblake, izjednačiću se s višnjim. A ti se u pakao svrže, u dubinu grobnu. Koji te vide pogledaće na te, i gledaće te govoreći: to li je onaj koji je tresao zemlju, koji je

drmao carstva, Koji je vasiljenu obraćao u pustinju, i gradove njezine raskopavao? roblje svoje nije otpuštao kući? Svi carevi narodni, svikoliki, leže slavno, svaki u svojoj kući».

«Zato ovako veli Gospod Gospod: što izjednačuješ srce svoje sa srcem Božjim, Zato, evo, ja ću dovesti na tebe inostrate najljuće između naroda, i oni će istrgnuti mačeve svoje na ljepotu mudrosti tvoje, i ubiće svjetlost tvoju. Svaliće te u jamu, i umrijećeš usred mora smrću pobijenijeh. Od mnoštva trgovine svoje napunio si se iznutra nasilja, i griješio si; zato ću te baciti kao nečistotu s gore Božje, i zatrću te između kamenja ognjenoga, heruvime zaklanjaču! Srce se tvoje ponese ljepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svjetlošću svojom; baciću te na zemlju, pred careve ću te položiti da te gledaju. Od mnoštva bezakonja svojega, od nepravde u trgovini svojoj oskrvnio si svetinju svoju; zato ću izvesti oganj ispred tebe, koji će te proždrijeti, i obratiću te u pepeo na zemlji pred svjema koji te gledaju. Svi koji te poznaju među narodima prepašće se od tebe; bićeš strahota, i neće te biti dovijeka». *Jezekilj 28:6-8, 16-19*

«Jer, gle, ide dan, koji gori kao peć, i svi će ponositi i svi koji rade bezbožno biti strnjika, i upaliće ih dan koji ide, veli Gospod nad vojskama, i neće im ostaviti ni korijena ni grane». *Malahija 4:1*

«Ali će doći dan Gospodnji kao lupež noću, u koji će nebesa s hukom proći, a **stihije će se od vatre raspasti a zemlja i djela što su na njoj izgorjeće.** ». *2.Petrova 3:10*

Veoma je važno imati na umu da je Isus učio o tome da On neće biti sudija na kraju, već Reč, koju je Opn govorio – ona će suditi u poslednji dan (Jovan 12:47, 48). Bog ne koristi smrtonosnu silu prilikom ispunjavanja kazne. Ova istina je potvrđena i u jednoj od 14 apokrifnih knjiga, koje su bile uključene u Bibliju, kao što su: Biblija Koverdejla, Biblija Tindala, Velika Biblija, Ženevska Biblija, Episkopska Biblija i prvo izdanje Biblije kralja Jakova, koja je štampana 1611 godine. Knjiga iz koje mi čitamo sledeće tekstove je 3.

Jezdrina knjiga 13:37.38:

«Moj će Sin ukoriti bezakonje, koje izmisliš ovi narodi, koji svojim zlim mislima približiš sebi buru i mučenja, **kojima će biti mučeni i koji su slični ognju; i On će ih istrebiti bez muke zakonom koji je sličan ognju**».

Ovde se provlači misao da će nepokajani grešnici biti kažnjeni kroz reflektujuću funkciju zakona, kao što je to bilo u slučaju Koreja, Datana i Avirona «i sidjoše živi u grob» (4.Mojsijeva 16:28-33). Bog ovde pokazuje da oni, koji «opet u sebi razapinju Sina Božjeg» (Jevrejima 6:6), sami su izašli van okvira Božje zaštite «iskopali jamu i sami upali u nju» (Psalam 7:16). Na ovaj način, apostol Pavle, ukazujući na grešno stanje onih koji su opisani u 4.Mojsijevoj knjizi, daje sledeći savet:

«Ali neću vam zatajiti, braćo, da ocevi naši svi pod oblakom biše, i svi kroz more prodoše; I svi se u Mojsija krstiše u oblaku i moru; I svi jedno jelo duhovno jedoše; I svi jedno piće duhovno piše; jer pijahu od duhovne stijene koja išaše za njima: a **stijena bješe Hristos**. Ali mnogi od njih ne bijahu po Božijoj volji, jer biše pobijeni u pustinji. A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što želješe. Niti bivajte idolopoklonici, kao neki od njih, kao što stoji napisano: sjedoše ljudi da jedu i da piju, i ustaše da igraju. Niti da se kurvamo, kao neki od njih što se kurvaše, i pade ih u jedan dan dvadeset i tri hiljade. **Niti da kušamo Hrista**, kao što neki od njih kušaše, i **od uništitelja izgiboše**. Niti da vičemo na Boga, kao neko od njih što vikaše, i izgiboše od krvnika. Ovo se pak sve događaše ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posljedak svijeta dođe. Jer koji misli da stoji neka se čuva da ne padne».

1.Korinćanima 10:1-12

Grčka reč ὀλοθρευτής (*olothreutés*) — «uništitelj», koju je Pavle upotrebio, bukvalno označava «otrovnu zmiju». Ko je ta otrovna zmija?

«I zbačena bi aždaha velika, stara **zmija**, koja se zove **đavo i**

sotona, koja vara sav vasioni svijet, i zbačena bi na zemlju, i anđeli njezini zbačeni biše s njom». *Otkrivenje 12:9*

«Ponizite se dakle pod silnu ruku Božiju, da vas povisi kad dođe vrijeme. Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas. Budite trijezni i pazite, jer **suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere**». *1.Petrova 5:6-8*

Očigledno je da je sotona uništitelj, a Bog onaj koji obnavlja! Sa ove tačke gledišta, i sledeći tekst postaje mnogo jasniji:

«Jer **ću proći** po zemlji Misirskoj tu noć, i **pobiću sve prvence u zemlji Misirskoj** od čovjeka do živinčeta, i sudiću svijem bogovima Misirskim, ja Gospod». *2.Mojsijeva 12:12*

Iz onoga što smo pročitali, možemo li da pretpostavimo da je Bog taj koji je istrebio sve prvence iz Egipta? Ili su egipćani sami sebe stavili sotoni uništitelju u ruke, tako što su odbacili Boga? Hajde da pročitamo još nekoliko narednih stihova:

«Jer će zaći Gospod da bije Misir, pa kad vidi krv na gornjem pragu i na oba dovratka, proći će Gospod mimo ona vrata, i neće dati **krvniku** da uđe u kuće vaše da ubija». *2.Mojsijeva 12:23*

Odbacivanje Boga vodi u sigurnu pogibao. Bog se neće mešati u naš slobodni izbor. Sa suzama u očima, On će vam dozvoliti da predjete liniju gde Njegova blagodat više ne može da vas štiti. Ali smrt je posledica vaših loših dela i ona dolazi od začetnika smrti – sotone.

«Posla na njih ognjeni gnjev svoj, jarost, srdnju i mržnju, četu **zlijeh anđela**». *Psalam 77:49*

Tačniji prevod jevrejske reči koja je ovde upotrebljena kao izraz «poslati», bio bi «pustiti» ili «spustiti». Hristos i zli andjeli ne rade zajedno. Zahvaljujući Njegovoj zaštiti, Hristos i Njegovi andjeli zadržavaju sotonu i njegove pale andjele. Ako nismo pod Hristovom zaštitom, tada smo izabrali da zli andjeli budu oslobođeni.

Veličanstveni Božji karakter

To što mi čitamo Pismo, ima važno značenje za to kako će nam se suditi, zato štiti je Reč Božja kao čekić koji kameno srce razbija na komade, ali i kao oganj koji proždire trosku i olovo, (Jezekilj 22:19-22):

«I reče: Gospod izide sa Sinaja, i pokaza im se sa Sira; zasja s gore Faranske, i dođe s mnoštvom tisuća svetaca, a **u desnici mu zakon ognjeni za njih**». *5.Mojsijeva 33:2*

«Nije li riječ moja **kao oganj**, govori Gospod, i kao malj koji razbija kamen?» *Jeremija 23:29*

«Jer je Bog naš kao oganj koji proždire». *Jevrejima 12:29*

Božji zakon je sličan ognju, jer je on odraz Njegovog karaktera, kao što smo ranije čitali u 3.Jezdrinoj 13:38, gde Bog kaže: «zakonom koji je sličan ognju». Kao što smo već primetili, taj oganj izlazi iz same suštine Božje, koja je čista i visoka ljubav: «Ko ne ljubi nije poznao Boga, jer je Bog ljubav» (1. Jovanova 4:8). Obratite pažnju na to da nije rečeno da Bog voli ili da Bog ima ljubav, već je rečeno da On **jeste** ljubav. Zato, kada se objavljuje Božje ime, koje je Njegov karakter, milosrdje je uvek na prvom mestu:

«Ovako veli Gospod: mudri da se ne hvali mudročću svojom, ni jaki da se ne hvali snagom svojom, ni bogati da se ne hvali bogatstvom svojim. Nego ko se hvali, neka se hvali tijekom što razumije i poznaje mene da sam ja Gospod koji činim **milost** i sud i pravdu na zemlji, jer mi je to milo, govori Gospod». *Jeremija 9:23, 24*

Pošto je ljubav suština Boga, to znači da sve ostale Božje osobine proizilaze iz ljubavi, odnosno, one su kanali te ljubavi. To praktično znači da sve što Bog radi – sve je pokrenuto iz ljubavi. Pravednost našeg Oca nije surova i nije bez milosti. Sotona je taj koji želi da Boga predstavi kao nekoga u kome milost i pravda ne mogu ići zajedno. Za razliku od njega, Bog uvek deluje sa puno ljubavi prema Svojoj deci. Pismo o toj ljubavi govori kao o ognju:

«Metni me kao pečat na srce svoje, kao pečat na mišicu svoju. Jer je **ljubav** jaka kao smrt, i ljubavna sumnja tvrda kao grob; žar je njezin kao **žar ognjen, plamen Božji**. Mnoga voda ne može ugaziti ljubavi, niti je rijeke potopiti. Da ko daje sve imanjanje doma svojega za tu **ljubav**, osramotio bi se». *Pesma nad pesmama 8:6, 7*

Kako ljubav može biti žestoka? Ljubav našeg nebeskog Oca samo jasno otkriva pravu prirodu greha, odnosno, njegove uništiteljske kvalitete. To je plamen koji će mučiti nepokajane:

«I on će piti od vina gnjeva Božijega, koje je nepomiješano utočeno u čašu gnjeva njegova, i biće mučen **ognjem i sumporom** pred anđelima svetima i pred jagnjetom». *Otkrivenje 14:10*

Grčka reč koja se ovde koristi za reč sumpor, ima sledeća značenja:

Θειον (definicija Stronga) : 1. Sumpor - **božanski...**

Ovaj oganj ne može mučiti nepokajane večno, zato što bi to protivrečilo pravednom Božjem karakteru. Medjutim, zar ne govori Otkrivenje 14 dalje o tome...?

«I dim mučenja njihova izlaziće **va vijek vijeka**; i neće imati mira dan i noć koji se poklanjaju zvijeri i ikoni njezinoj, i koji primaju žig imena njezina».

Obratite dobro pažnju da je to «dim», koji izlazi «va vijek vekova». Dim je ono što ostaje posle toga kada se nešto pretvorilo u pepeo. Taj dim je simbol sećanja na greh i njegovu uništiteljsku prirodu. To nikada neće biti zaboravljeno. A šta ćemo sa «večnim ognjem», koji se spominje u Judi 7:

«Kao što Sodom i Gomor, i okolni njihovi gradovi, koji su se prokurvali onako kao i oni, i hodili za drugijem mesom, postaviše se ugled i muče se u **vječnom ognju**».

Da li ova dva grada još uvek gore? Ne! Juda takodje kaže da je uništenje Sodome i Gomore «dato za primer». O kakvom primeru on govori?

2. Petrova 2:6 daje odgovor na ovo pitanje:

«I gradove Sodom i Gomor sažeže i razvali i osudi, i **postavi ugled bezbožnicima koji bi postali**».

Petar potvrđuje da su ova dva grada pretvoreni u «pepeo», i to je trebalo da posluži kao primer kraja za nepokajane. Moramo doneti zaključak da će taj «večni oganj» uništiti sotonu i njegove sledbenike i pretvoriti ih u pepeo! Ne zaboravite da u Malahiji 4:3 piše: «I izgazićete bezbožnike, jer će **oni biti pepeo pod vašim nogama**». To je večna propast. Isus je učio da će samo oni koji veruju dobiti večni život, i da neće poginuti kao oni koji ne veruju (Jovan 3:16), a Pavle kaže da će nepokajani naslediti večnu smrt (Rimljanima 6:23). Neprkidno protivljenje Božjoj ljubavi, dovodi do egocentričnog srca, koje će kao suva trava lako izgoreti.

«Zatrudnjete slamom, rodićete strnjiku; **gnjev vaš proždriće vas kao oganj**. I narodi će biti kao peći krečne, izgorjeće ognjem kao trnje posječeno». *Isaija 33:11, 12*

I opet sve zavisi od toga kako se vi odnosite prema Božjoj ljubavi. Ako je odbacite, osećaj krivice i samoosude pretvoriće vas u pepeo. Ako je prihvatite, Božja ognjena ljubav očistiće vaš život od greha i dobićete večni život. Obratite pažnju na pitanje koje Isaija postavlja, vezano za to ko može živeti u prisustvu ognja koji proždire:

... «ko od nas može živeti pri ognju koji proždire? Ko od nas može živeti pri večnoj vatri?» *Isaija 33:14*

Većina hrišćana bi odgovorilo da su nepokajani ti koji žive pri «večnoj vatri». Međutim, hajde da dozvolimo Isaiji da odgovori na svoje pitanje sledećim stihom:

«Ko hodi u pravdi i govori što je pravo; ko mrzi na dobitak od nasilja; ko otesa ruke svoje da ne primi poklona; ko zatiskuje uši svoje da ne čuje za krv, i zažima oči svoje da ne vidi zla». *Isaija 33:15*

Oni koji su prihvatili Hrista i Njegovu pravednost, živeće pri večnom

plamenu Božje ljubavi; jer su bili kršteni «Duhom Svetim i ognjem» (Matej 3:11). I to je isina – da je oganj večan:

«I ako te ruka tvoja sablažnjava, otsijeci je: bolje ti je bez ruke u život ući, negoli s obje ruke ući u pakao, u oganj vječni, Gdje crv njihov **ne umire**». *Marko 9:43, 44*

Reč „ne umire“ označava nešto što ne može prestati. Niko ne može da ugasi taj oganj. Jeremija je prorokovao da će Jerusolim biti uništen ognjem koji se nikada neće ugaziti:

«Ako li me ne poslušate da svetite subotu i ne nosite bremena ulazeći na vrata Jerusalimska u subotu, onda ću raspaliti **oganj** na vratima njegovijem, koji će upaliti dvorove Jerusalimske i **neće se ugaziti**». *Jeremija 17:27*

Obratite pažnju na to da taj oganj koji ne prestaje, uništava «dvore Jerusalima». Poznato je da je radi tog ognja Jerusolim ostao opustošen, ali samo za 70 godina (2.Dnevnika 36:19-21). Jerusolim je bio spaljen ognjem koji ne prestaje, ali danas Jerusolim ne gori. Taj oganj se naziva tako jer niko ne može da ga ugasi. Ali sam po sebi na kraju sagori. Oganj nije izgoreo sve do trenutka dok nije završio svoj posao pustošenja Jerusalima. Kada čitamo šta prorok Isaija govori o ognjenom jezeru, odmah sve postaje jasnije:

«Gle, oni su kao pleva, oganj će ih spaliti, ni sami sebe neće izbaviti iz plamena; neće ostati uglja da se ko ogreje, ni oganj da bi se posedelo kod njega». *Isaija 47:14*

Isaija takodje prorokuje da će «narod biti kao hrana ognju, neće niko požaliti brata svog» (Isaija 9:19). Mnogi pretpostavljaju da „crv“ o kome Isus govori u Marku 9:44, predstavlja dušu čoveka koja nikada ne umire od ognja pakla. U isto vreme, Isus jasno govori da će i telo i duša biti istrebljeni u geheni (Matej 10:28), i da neće živeti večno u beskrajnim mukama. Bog je sa suzama u očima upozorio: «duša koja sagreši, umreće» (Jezekilj 18:4). Stvar je u tome što Isus misli na bukvalnog crva, odnosno, larvu, koja se hrani mrtvim telima. Isaija kaže:

«Spusti se u pakao ponos tvoj, zveka psaltira tvojih; **prostrti su poda te moljci, a crvi su ti pokrivač**». *Isaija 14:11*

«Jer će ih **moljac izjesti** kao haljinu, i kao vunu **izješće ih crv**; a pravda Moja ostaje doveka i spasenje Moje od kolena na koleno». *Isaija 51:8*

Isus je rekao: «I ovi će otići u **muku večnu**, a pravednici u život večni» (Matej 25:46). Koja je «kazna» grešnicima? «Jer je plata za greh - smrt» (Rimljanima 6:23). Bog ne plaća (kazna/nagrada) smrću. Oni su posvetili svoj život grehu, i zato im GREH plaća smrću (uzrok/posledica), a ta će smrt biti „večna“. On ise nikada više neće vratiti u život jer su odlučili da se odvoje od Boga – JEDINOG izvora života! Grčka reč za «kaznu» ovde je κόλασις (kolasis), koja označava "lišavanje". Oni će biti lišeni života! Oni će «otići u večno lišavanje života»! Evo zbog čega oni nikada neće dobiti pravi «mir» (Otkrivenje 14:11), to je zato što su odbacili ljubljeno/milosrdno prisustvo Božje (2.Mojsijeva 33:14; Matej 11:28-29).

Veoma pažljivo pogledajte na to što Isus govori; u to vreme, kada nepokajani podju u večnu kaznu (lišavanje života), pravednici će poći u večni život. Samo oni koji se nalaze u Hristu dobijaju večni ili beskonačni život:

«Jer je Bog tako voleo svet, da je Sina Svog jedinorodnog dao, **da nijedan koji veruje u Njega, ne pogine nego da ima život večni**. Jer Bog ne posla Sina Svog da sudi svetu već da se svet spase kroza Nj ». *Jovan 3:16, 17*

Ako tvrdimo da će nepokajani goreti beskonačno, tada tvrdimo da će i oni imati večni život. To će biti bolni večni život, ali ipak večni život na kraju krajeva! Ali ne! Samo oni koji su u Hristu, dobijaju večni život zato što je On život (Jovan 14:6), i jedini večni život koji može postojati – je život pravednosti (5.Mojsijeva 30:15-20). Jovan kaže:

«Ko ima Sina ima život; ko nema Sina nema života». *1.Jovanova 5:12*

Oni koji nemaju Hrista, dobijaju smrt – večnu smrt! Umesto da koristi frazu „večna kazna“, Pavle koristi izraz „večna pogibao“ u 2.Solunjanima 1:9. To je pogibao (smrt) večna!

Danas smo pozvani da napravimo sledeći korak na uskom putu istine vezan za karakter Božji, kako bismo uvideli da naš nebeski Otac nikako nije izvor stradanja, već da Njegovo prisustvo, puno ljubavi, ukorava greh i otkriva njegovu razornu prirodu, a da taj proces izvršava onda sud.

Oganj od Boga?

Crv koji ne umire, tama i oganj koji se ne gasi – sve su to simboli koji predstavljaju iskustvo svih onih koji su se ujedinili sa sotonom. U tom grešnom stanju, oni lišavaju sebe mogućnosti da dožive istinsko pokajanje za svoje grehe i da uživaju oprost našeg nebeskog Oca. Ovo i jesu najteže posledice greha. Svakako da će biti i fizičkog ognja, koji mora očistiti zemlju i pripremiti je za njeno obnavljanje. Ovde možemo spomenuti primer šumskog požara, koji šumi pomaže da se očisti i obnovi. Tako dakle, s obzirom da Bog ne koristi smrtonosnu silu, odakle onda dolazi fizička vatra? U nekim prevodima, fraza „od Boga“ se ne pojavljuje:

«I izadjoše na širinu zemlje i okružiše stan svetih i grad ljubljani. I pade oganje s neba i pojede ih». *Otkrivenje 20:8, 9 (DARBY; ASV; CSB; ESV; Novi ruski prevod; Savremeni ruski prevod IPB M.P.Kulakova)*

Da li su prevodioci pogrešili u vezi Boga, i zato preveli tu frazu „od Boga“ služeći se grešnim ljudskim išljenjem? Čovek će se u svojoj paloj prirodi uvek poklanjati sili Božjoj, ali ne i Njegovom karakteru, zato što sam čovek želi da više poseduje silu Božju nego li Njegov karakter, pre svega zato što je taj karakter sa osobinama samoodricanja (Matej 16:24). Na taj način, čovek će prevoditi tekstove da istakne silu koju on sam želi da poseduje, a ne karakter, koji za njega lično nema neke posebne važnosti. To Boga primorava da deluje u skladu sa našim planovima, jer ne želimo da Ga upoznamo i da Mu verujemo, i tada postupamo kao starozavetni slušaoci

zakona, a ne oni koji ga čine (Jakov 1:23). Odras starozavetnog načina razmišljanja po zakonu Božjem, bez sumnje predstavlja slavu Božjeg karaktera u slici ognja koji proždire:

2.Mojsijeva 24:17: „A slava Gospodnja a gori, beše na **očima sinova Izrailjevih kao oganj koji proždire**“.

Sotona je oduvek želeo da ljudi veruju da, s obzirom da oganj pada sa neba – dolazi LIČNO od Boga. Na primerima koje ćemo sada navesti videćemo da je sotona ustvari taj koji je sa neba bacao oganj:

«Dok ovaj još govoraše, dođe drugi i reče: oganj Božji spade s neba i spali ovce i momke, i proždrije ih; i samo ja jedan utekoh da ti javim». *Jov 1:16*

«I svu vlast prve zvijeri činjaše pred njom; i učini da zemlja i koji žive na njoj pokloni se prvoj zvijeri kojoj se iscijeli rana smrtna. I učini čudesa velika, i učini da i oganj silazi s neba na zemlju pred ljudima». *Otkrivenje 13:12, 13*

Isus je takodje ukorio Svoje učenike za slične misli:

«A kad vidješe učenici njegovi Jakov i Jovan, rekoše: Gospode! hoćeš li da rečemo da oganj siđe s neba i da ih istrijebi kao i Ilija što učini? A on okrenuvši se zaprijeti im i reče: **ne znate kakvoga ste vi duha;**». *Luka 9:54, 55*

Isus ovde aludira na to da ne samo što su Njegovi učenici imali problem sa razumevanjem Božjeg karaktera, već je i sam Ilija imao isti problem, očekujući da Bog mora da uništi svoje neprijatelje ognjem. I bez obzira na to, i Bog i Njegov Sin imali su puno strpljenja prema svojim prorocima, učeći ih prirodi Svog svetog karaktera i principima Njihovog carstva. Ponovo čitamo:

«A on reče: izidi i stani na gori pred Gospodom. I gle, Gospod prolažaše, a pred Gospodom velik i jak vjetar, koji brda razvaljivaše i stijene razlamaše; ali Gospod ne bješe u vjetru; a iza vjetra dođe trus; ali Gospod ne bješe u trusu; A iza trusa

dođe oganj; ali Gospod ne bješe u ognju. A iza ognja dođe glas tih i tanak». 1.Carevima 19:11, 12

Gospod nije bio u fizičkom ognju, zato što se njegova sila uvek potčinjava Njegovom blagom karakteru, i zato Njegovo carstvo nije carstvo nasilja i sile. Isus je učio da Njegovo carstvo nije od ovog sveta, jer ako bi bilo od ovog sveta, tada bi morao da se sjedini sa svojim protivnikom (Jovan 18:34). S obzirom da Njegovo carstvo nije od ovog sveta (nije carstvo nasilja i sile), On je mirno Sebe predao Svojim neprijateljima i mučen njima molio se: «Oče! Oprosti im jer ne znaju šta čine» (Luka 23:34).

Zašto je onda Ilija prizivao oganj sa neba, da uništi one koje je car poslao da ga uhvate? I odakle je došao taj oganj ako ne od Boga?

«A Ilija odgovarajući reče pedesetniku: ako sam čovjek Božji, neka siđe oganj s neba i proždre tebe i tvoju pedeseticu. I siđe oganj s neba i proždrije njega i njegovu pedeseticu».
2.Carevima 1:10

Ovo je slučaj na koji su učenici aludirali. Ovde se Ilija još uvek nije izborio sa svojim pogrešnim stavovima vezano za carstvo Božje, i popustio je iskušenju da sebe zaštiti kao Božjeg proroka kroz znake sa neba i žestinu. Ključna reč ovde je «ako», koja pokazuje sumnju. Sa sličnom kušnjom je i sotona prišao Hristu:

«I pristupi Mu kušač i reče Mu: **ako** si Sin Božji, reci da kamenje ovo hlebovi postanu». *Matej 4:3*

«I rekoše: Ti koji crkvu razvaljuješ i za tri dana načinjaš pomozi sam sebi **ako** si Sin Božji sidji sa krsta». *Matej 27:40*

Imajući sve ovo u vidu, šta je tada uzrok fizičkog ognja koji pada sa neba i koji posle hiljadu godina izbija iz zemlje? Kada posmatramo činjenicu Reči Božje i sredine koja nas okružuje, vidimo da su zakoni, koje je Bog u prirodi uspostavio, razradjeni tako da oslikavaju čovekov karakter dok se nalazio u stanju blaženstva i poslušnosti Bogu, i kako bi čovek sve više upoznao Boga, tako bi se i Edemski vrt širio po celoj zemlji. Medjutim, kada je na

mesto Hristovog duha došao duh pobune, duh sotone, zemlja je počela da pokazuje neprijateljstvo i razdor koji i postoje u sotonskom duhu. Potop je bio kulminacija tog vremena, kada je čitavo jedno pokolenje razapelo Hrista u sebi, koristeći Njegovu silu (koja je sve održavala) za svoje zle i sebične namere. Kada su potpuno odbacili Njegov duh, koji sve održava («sve u Njemu stoji» Kološanima 1:17; i «jer mi Njime živimo i krećemo se i postojimo» Dela 17:28), tada je zemlji bilo dozvoljeno da u punoj meri razotkrije duh svog gospodara – palog čoveka. Mi znamo da će taj princip biti na snazi i na kraju kada će grešan način života čovečanstva napuniti zemlju i izazvati fizički oganj:

«Tako i ljudi ostavivši putno upotrebljavanje ženskoga roda, raspališe se željom svojom jedan na drugoga, i ljudi s ljudima činjahu sram, i platu koja trebaše za prijevaru njihovu primahu na sebi». *Rimljanima 1:27 [Oni su požnjeli to što su posejali]*.

«I ovo znajte najprije da će u posljednje dane doći rugači koji će **živjeti po svojijem željama**, I govoriti: gdje je obećanje dolaska njegova? Jer otkako oci pomriješe sve stoji tako od početka stvorenja. Jer navalice neće da znadu da su nebesa bila otprije i zemlja iz vode i usred vode Božijom riječi. **Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i pogibe. A sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su te se čuvaju za dan strašnoga suda i pogibli bezakonijeh ljudi.**». *2. Petrova 3:3-7*

Možemo se čuditi kako oni koji su živeli do potopa nisu poverovali ovom principu. Ni danas situacija nije drugačija. Kada svi nepokajani iz svih vekova ponovo pokriju zemlju i zajedno sa sotonom opet krenu u pobunu, zemlji i nebu će biti dozvoljeno da pokažu svoju strašnu prirodu njihovog nepokajanja.

«Jer se **oskvrnila** zemlja, i nevaljalstvo ću njezino pohoditi na njoj, i izmetnuće zemlja stanovnike svoje. Da ne izmetne zemlja vas, ako je **oskvrnite**, kao što je **izmetnula** narod koji je bio prije vas». *3. Mojsijeva 18:25, 28*

«Jer znamo da sva tvar uzdiše i tuži s nama do sad».

Rimljanima 8:22

Na kraju će i zemlja i nebo, kada izbace iz sebe svo nakupljeno zlo u vidu ognja, konačno počivati u miru. Problem greha je rešen, i priroda ponovo može da pokaže svu lepotu svetosti njenih stanovnika – dece Božje, u čijim srcima prebiva Hristov duh poslušnosti i osećaj pun ljubavi i zahvalnosti njihovom Ocu. Primajući Hristov karakter, mi možemo živeti večno u prisustvu vatrene ljubavi našeg neverovatnog Boga i Njegovog Sina:

«I javi mu se anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom iz kupine. I pogleda, a to kupina **ognjem gori** a ne sagorijeva. I Mojsije reče: idem da vidim tu utvaru veliku, zašto ne sagorijeva kupina. A Gospod kad ga vidje gdje ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reče: Mojsije! Mojsije! A on odgovori: evo me. A Gospod kad ga vidje gdje ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reče: Mojsije! Mojsije! A on odgovori: evo me. A Gospod kad ga vidje gdje ide da vidi, viknu ga Bog iz kupine, i reče: Mojsije! Mojsije! A on odgovori: evo me». *2.Mojsijeva 3:2-6*

«A za mrtve da ustaju nijeste li čitali u knjigama Mojsijevijem kako mu reče Bog kod kupine govoreći: ja sam Bog Avraamov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljev? Nije **Bog Bog mrtvijeh, nego Bog živijeh. Vi se dakle vrlo varate**». *Marka 12:26, 27*

Isus povezuje grm koji gori sa Bogom koji je Bog živih. To i jeste simbol grma, koji je goreo i nije sagorevao. I grešnici i pravednici će se naći u prisustvu te ognjene ljubavi, ali od nas zavisi kako ćemo na nju odreagovati. Pravednici mogu da «žive u blizini ognja koji proždire»; međjutim, misli, reči i dela grešnog života, na kraju, razotkrivene pri susretu sa veličanstvenim Bogom, okrenuće se protiv čoveka kao rezultat koji osudjuje žestokog Boga i tada će oganj istrebiti grešnike: «disanje je vaše kao oganj koji će vas proždreti ». U isto vreme dok je Bog za grešnike oganj koji proždire, za Njegovu decu On je sunce i zaštita.

Slično trojici mladih jevreja, koji su stajali u ognju Vavilona i nisu izgoreli

(Danilo 3), sveti stanovnici nebeskog grada nisu podložni duhu besa, koji izbija iz nepokajanih grešnika. Oni su ispunjeni duhom Kneza mira, i zato se i sva priroda nalazi u miru sa njima. Za njih je Bog štit u tom smislu, jer su ispunjeni Njegovim duhom, «tvrdoaga Ti duhom čuvaš u savršenom miru, jer se na Tebe oslanja» (Isaija 26:3).

Stepeni kazne

A šta ćemo sa idejom da je stepen stradanja grešnika proporcionalan njihovoj grešnosti? Isus je govorio:

«A onaj sluga koji zna volju gospodara svojega, i nije se pripremio, niti učinio po volji njegovoj, biće vrlo bijen; A koji ne zna pa zasluži boj, biće malo bijen. Kome je god mnogo dano mnogo će se iskati od njega; a kome predaše najviše najviše će iskati od njega». *Luka 12:47, 48*

Sećamo se da u Bibliji piše da je zakon svet (Rimljanima 7:12). Ukoliko se nepokajanima sudi po zakonu, njihova stradanja su pre svega duhovne prirode, kao što smo to ranije naglasili. I što je više čovek imao znanja o Hristu i Njegovoj volji, to će i njegova stradanja biti veća. Kada odete na sahranu nekome koga niste previše poznavali – i ne potresete se toliko mnogo; ali ukoliko ste bili bliski sa čovekom koji je umro – tada je to veoma bolno podneti. Niko nije poznavao Boga i Njegovog Sina bliže nego sotona. On je «hodao sred kamenja ognjenog» (Jezekilj 28:14) — simbol Njegovog karaktera, što je zakon: «sa desne strane Mu je oganj zakona» (5.Mojsijeva 33:2). Ovo je razlog zašto će njegova stradanja biti najveća; evo zašto će on patiti duže nego bilo ko drugi. Biblija nam ne ukazuje na to ko će mučiti sotonu da strada duže; to je na čitaocu. Ono što mi znamo jeste kako Isus upravlja sudom, odnosno, grešnik je taj koji sam na sebe navlači kaznu:

«A kad oni to čuše, i **pokarani budući od svoje savjesti** izlažahu jedan za drugim počevši od starješina do posljednjih; i osta Isus sam i žena stojeći na srijedi». *Jovan 8:9*

Priča o Amanu nam takodje pokazuje zašto će sotona morati da bude mučen tako dugo:

«I Arvona, jedan od dvorana carevijeh, reče: evo i vješala što je načinio Aman za Mardoheja koji je govorio dobro po cara stoje kod kuće Amanove, visoka pedeset lakata. I reče car: objesite ga na njih. **I tako objesiše Amana na vješala koja bješe pripravio Mardoheju. I gnjev carev utiša se.**». *Jestira 7:9, 10*

Aman i Mardohej predstavljaju sotonu i Hrista. Kazna koju je sotona želeo za Hrista, iće ta koju će on sam poneti:

«Ne sudite da vam se ne sudi, jer kakvim sudom sudite, onakvim će vam se i suditi, i kakvom merom merite, onakvom će vam se meriti». *Matej 7:1, 2*

I ponovo čitamo:

«Gle, bezbožnik začne nepravdu, trudan bijaše zločinstvom, i rodi sebi prijevaru. Kopa jamu i iskopa, i pade u jamu koju je načinio. **Zloba njegova obrati se na njegovu glavu, i zločinstvo njegovo pade na tjeme njegovo**». *Psalam 7:14-16*

Svaki čovek će biti sudjen onako kako je on mislio da će Bog suditi drugima. Što više mržnje i osvete oni pokažu prema drugima, to će se više odraziti na njih u ogledalu Božjeg zakona ljubavi, koje će ih primorati da uvide svu grešnost svoje prirode. Oni koji drugima žele da gore u paklu, bez sumnje će sami izgoreti u tom paklu, sa tim istim intenzitetom koji su želeli drugima. Zato – opraštajte i biće vam oprošteno. Zaboravite svima koji su vam bilo šta dužni. Pomirite se sa vašim neprijateljima i imaćete mir u srcu, da ne biste stajali pred tim istim sudom koji je osudio druge.

«Zato se ne možeš izgovoriti, o čovječe koji god sudiš! jer kojijem sudom sudiš *drugome*, sebe osuđuješ; jer to činiš sudeći». *Rimljanima 2:1*

Zaključak

U ovoj brošuri veoma jasno je pokazano da će: «Grešnika ubiti zlo, i koji mrze pravednika poginuće» (Psalam 34:21). Greh u srcu grešnika je taj koji će se pokazati na kraju i uništiti ga. Taj oganj se pojavljuje kao rezultat osećaja krivice, koja se radja u srcu grešnika kada se nadje u prisustvu Boga. Sumirajući sve ovo, hajde da spomenemo nekoliko jednostavnih činjenica:

1. Put pravednosti je uzak i većina ljudi u svetu će odbaciti blagodat Božju. Isus je rekao da je put u večni život tesan i uzak, i samo će ga malo njih naći. (Matej 7:14)
2. Nepokajani će umreti i nestati zauvek, slomljeni u agoniji osećanja krivice lične pobune.
3. Upravo kroz zakone prirode, koji imaju mogućnost da opražavaju grešnost čoveka, nepokajani će biti uništeni, osećajući se odbačeno i u stanju šoka zbog svog neposvećenog i bestidnog života.
4. Bog nema ništa zajedničko sa agresijom, nasiljem ili željom da ubije grešnika. Grešnici će pasti u zamku koju su sami napravili; u jamu koju su iskopali drugome. Nepokajani će biti ulovljeni svojim sopstvenim rukama; pašće u jamu koju su sami iskopali (Psalam 7:15; 9:16).

Oganj koji proždire

Dah života ili dim mučenja?

Oni koji veruju u Boga, praktično svugde veruju da je jedini način da se grehu učini kraj – ubiti nepokajane i zaustaviti ih u njihovim zlim planovima, tako što će od Boga izaći ognjena reka gnjeva, koja će ih pretvoriti u pepeo i učiniti im kraj.

Ljudi veoma često smatraju da nepokajani grešnici ne mogu sami sebe uništiti, i da, ako je Bog praveda, On obavezno mora kazniti bezbožnike i dati im po njihovim delima, lično ih bacajući u oganj i žive ih spaliti. Da li Bog koji voli i koji je ljubav može tako postupiti sa Svojom decom? Da li biste vi spalili žive svoju neposlušnu decu i gledali se muče i vrište od bola? Neki kažu da je način izbaviti se od raka – jednostavno odseći

kako jedini je. Problem ove analogije je u tome što, kada odsečemo rak, mi spasavamo život, ne uništavamo ga. Drugi govore da su grešnici kao besni psi koje jednostavno treba uspavati. U tom slučaju, da li ćete uzeti psa i peći ga na laganoj vatri nekoliko dana, dok će ona cvileti od bolova a pravednici sa druge strane govoriti: «još malo, zaslužila si to zahvaljujući svojim prestupima»? Da li je ovo to što treba da se desi na kraju vremena?

«A on bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da ga Bog bije i muči».

Isaija 53:4

Fatheroflove-serbia.com